

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 3235/2019
10.02.2021. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Зоране Делибашић и Гордане Комненић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., са привременим боравком у ..., чији су пуномоћници Бојан Буха, адвокат из ... и Мирко Марић, адвокат из ..., против туженог "Биотранс" ДОО Шид, кога заступа директор ББ, чији је пуномоћник Предраг Диковић, адвокат из ..., ради побијања дужникових правних радњи, одлучујући о ревизији туженог изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1602/19 од 16.04.2019. године, у седници одржаној 10.02.2021. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог, изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж 1602/19 од 16.04.2019. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Сремској Митровици П 497/2017 од 18.01.2019. године, ставом првим изреке, усвојен је тужбени захтев па је утврђено да је уговор о преносу удела број ... од 28.04.2015. године, закључен између Привредног друштва „Био Ретур“ ДОО из Шида, у својству преносиоца и туженог Привредног друштва „Биотранс“ ДОО Шид у својству стицаоца, којим је преносилац стицаоцу бестеретно пренео у својину удео од 16,5% основног капитала у привредном друштву „L.A.V.B. Group“ ДОО Шид, без правног дејства у односу на тужиоца АА, у износу од 15.606.000,00 динара са законском затезном каматом од 31.12.2011. године до исплате и у износу од 265.283,77 евра у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије на дан исплате, на име главног потраживања, те у износу од 944.576,47 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде Привредног суда у Сремској Митровици П 205/216 од 20.10.2016. године до исплате, на име трошкова парничног поступка. Ставом другим изреке, обавезан је тужени да тужиоцу накнади трошкове парничног поступка од 477.900,00 динара, са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате. Ставом трећим изреке, одбијен је као неоснован преостали део захтева тужиоца за накнаду трошкова парничног поступка у висини од 48.700,00 динара, а који чини разлику од тражених 526.600,00 динара до досуђених 477.900,00 динара, као и за исплату законске затезне камате на досуђени износ трошкова парничног поступка од дана пресуђења до дана извршности. Ставом четвртим изреке, одбијен је захтев туженог за накнаду трошкова парничног поступка. Ставом петим изреке, одређена је

привремена мера којом се туженом забрањује отуђење или оптерећење сваке врсте сувласничког удела, у износу од 16,5% које тужени има у „L.A.B.V. Group“ ДОО Шид, све до правноснажног окончања овог поступка, те да ће ова одлука служити као основ за упис у АПР.

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж 1602/19 од 16.04.2019. године, одбијена је жалба туженог и потврђена пресуда Вишег суда у Сремској Митровици П 497/17 од 17.01.2019. године у побијаном делу којим је усвојен тужбени захтев и предлог тужиоца за одређивање привремене мере (ставови први и пети изреке), као и одлука о трошковима поступка (став други изреке).

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужени је изјавио ревизију из свих разлога предвиђених чланом 407. став 1. тачка 3. и 4. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду применом члана 408. Закона о парничном поступку - ЗПП ("Службени гласник РС", бр.72/11...87/18), Врховни касациони суд је утврдио да ревизија туженог није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. Закона о парничном поступку на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. У ревизији се неосновано указује да у овој правној ствари није надлежан за суђење суд опште надлежности, већ привредни суд, имајући у виду да није реч о спору из члана 25. став 1. тач.1. и 3. Закона о уређењу судова.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је као зајмодавац закључио више уговора о зајму са привредним друштвом „Био Ретур“ из Шида као зајмопримцем, а тужени је примљене износе уплаћивао на рачун привредног друштва „L.A.B.V. Group“ ДОО, чији је један од оснивача. Између тужиоца и ББ, закључен је 24.02.2009. године уговор о преносу удела којим је констатовано да тужилац као преносилац без накнаде преноси на ББ као стицаоца удео у друштву и то 100% удела, а ББ је постао оснивач и једини члан друштва туженог, што је спроведено кроз регистар Агенције за привредне регистре. Како тужиоцу позајмице нису враћене, тужилац је пред Привредним судом у Сремској Митровици у предмету П 205/16, покренуо поступак ради наплате дуга од 15.606.000,00 динара, као 265.283,77 евра, а пресудом су тужиоцу признати трошкови поступка од 944.576,47 евра. Ова пресуда је постала правноснажна 02.10.2018. године, када је пресудом Привредног апелационог суда Пж 442/17 од 02.10.2018. године одбијена као неоснована жалба туженог „Био Ретур“ и потврђена пресуда Привредног суда у Сремској Митровици П 205/206 од 20.10.2016. године. У току поступка за наплату потраживања које је тужилац имао према туженом предузећу „Био Ретур“, закључен је Уговор о преносу удела између Предузећа „Био Ретур“ као преносиоца и овде туженог предузећа „Биотранс“ 23.04.2015. године, којим су уговарачи сагласно констатовали да је преносилац члан привредног друштва „L.A.B.V. Group“, да је власник удела у друштву у висини од 16,5% основног капитала, а чланом 2. уговорено је да даном закључења овог уговора преносилац преноси без накнаде на стицаоца удео у друштву у висини од 16,5% основног капитала друштва, што представља уписани новчани капитал: 116.608,27 евра и уплаћени новчани капитал 15.832.662,5 РСД. Уговор је оверен пред Управом градске општине Стари Град у Београду 28.04.2015. године.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања правилно су нижестепени судови применили материјално право, када су усвојили тужбени захтев.

У конкретном случају предузеће „Био Ретур“ је тужиочев дужник по основу више закључених уговора о зајму, што је утврђено правноснажном пресудом Привредног суда у Сремској Митровици П 205/2016 од 20.10.2016. године (која је постала правноснажна 02.10.2018. године). Предузеће „Био Ретур“ је без средстава која би била враћена тужиоцу као зајмодавцу, а 2015. године је зајмопримац – дужник закључио Уговор о преносу удела којим је као преносилац пренео без накнаде на стицаоца, овде тужено предузеће „Биотранс“ удео у висини од 16,5% основног капитала у привредном друштву „L.A.B. B. Group“ што је једина имовина коју је имао тужиочев дужник предузеће „Био Ретур“. По оцени Врховног касационог суда, како је тужиочев дужник – предузеће „Био Ретур“ располагао једином имовином из које је било могуће наплатити тужиочево доспело потраживање, а ова имовина је као оснивачки улог у привредном друштву „L.A.B.B. Group“ пренео овде туженом предузећу, на тај начин тужиочев дужник је осујетио наплату тужиочевог доспелог потраживања. Закон о облигационим односима у члану 280. прописује да сваки поверилац чије је потраживање доспело за исплату, и без обзира кад је настало, може побијати правну радњу свог дужника која је предузета на штету поверилаца (став 1.); сматра се да правна радња предузета на штету поверилаца ако услед њеног извршења дужник нема довољно средстава за испуњење повериочевог потраживања (став 2.). Чланом 281. став 3. истог закона, прописано је да код бесплатних располагања и са њима изједначених правних радњи сматра се да је дужник знао да предузетим располагањем наноси штету повериоцима, и за побијање тих радњи не захтева се да је трећем лицу то било познато или могло бити познато.

У складу са цитираним законским одредбама испуњени су услови да тужилац као поверилац побија правне радње дужника у циљу наплате свог доспелог потраживања, на тај начин што ће одредбе уговора од 2015. године којим је дужник располагао целокупном својом имовином (оснивачким улогом) у корист туженог, бити без дејства према тужиоцу као повериоцу јер је овом правном радњом дужник тужиоца онемогућио да намира потраживање које му је утврђено правноснажном пресудом Привредног суда у Сремској Митровици П 205/2016 од 20.10.2016. године. У том смислу правилан је закључак нижестепених судова да је дужник знао да предузетом радњом наноси штету повериоцу, јер је бесплатно располагао својим оснивачким уделом као једином имовином у корист овде туженог и на тај начин онемогућио тужиоца да наплати своје доспело потраживање. Имајући у виду наведено, испуњени су услови прописани члановима 208, 281. став 3, 283, 284. и 285. ЗОО, те правна радња – уговор који је закључен 2015. године, губи дејство према тужиоцу колико је потребно за испуњење његових потраживања.

Стога су неосновани ревизијски наводи да је побијаном пресудом погрешно примењено материјално право.

Ревизијским наводима се указује на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање, што није разлог за изјављивање ревизије, како је то прописано чланом 407. став 3. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа - судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић